

Selina Mae

Lessons in Faking

Nederlandse editie

Hall Beck University 1

Vertaald door Anne-Marieke Buijs

DE FONTEIN

Dit boek bevat expliciete scènes.
Ga naar de laatste bladzijde voor meer details.

Disclaimer: De triggerwaarschuwing
bevat spoilers voor het hele boek!

We wensen jullie de best mogelijke leeservaring.

Liefs,
Selina & De Fontein

I

Ik wist precies drie dingen zeker.

1. Wraak is gewoon een ander woord voor gerechtigheid.
2. Geld maakt wél gelukkig.
3. Ik moet uit de buurt van Dylan McCarthy Williams blijven, anders laat mijn broer me vermoorden in mijn slaap.

En hoe belangrijk was dit nu eigenlijk voor me?

Strikt genomen zou ik voor Statistiek II zakken, ja. En tuurlijk, professor Shaw had gezegd dat deze wekelijkse bijles de enige manier zou zijn om zijn vak te halen, nadat ik de tussentijdse toets 'helemaal had verknald' (zijn woorden, niet de mijne).

Maar laten we wel wezen. Misschien was een vervolgopleiding gewoon niets voor mij. Ondanks mijn moeders reputatie gold dat zeker voor statistiek. Net zoals McCarthy niets voor mij was.

Mijn blik viel met een inwendige kreun op de jonge man met het bruine haar aan de andere kant van zijn bureau. Hij zat op de kleine kantoorstool en had zich met zijn lange lijf over een stapel documenten gebogen, waarbij hij met zijn donkere wenkbrauwen ietwat gefronst één ervan beoordeelde. Zijn koffiekleurige haar viel voor zijn gezicht. Hij had mijn aanwezigheid in de deuropening niet erkend. Niet nadat ik had aangeklopt. Niet nadat ik de deur open had gedaan. Niet nadat ik...

'Athalia Payton Pressley,' zei hij op lijzige toon, zonder op te kijken.

De spanning verdween uit mijn lichaam bij het horen van zijn stem.

‘Ga toch zitten.’

Die zin verliet Dylan McCarthy Williams mond met een irritante onverschilligheid, terwijl hij nog steeds aantekeningen maakte. Toen liet hij de rode pen vallen. Op de een of andere manier kwam dat gebaar doelbewust passief-agressief over alsof hij daarmee zonder zelfs maar zijn mond verder open te doen wilde zeggen: ‘Hoe durf je mijn werk te verstoren?’

Wat McCarthy in plaats daarvan zei, was: ‘Of was je van plan het hele uur naar me te staren?’ Hij keek me aan en trok zijn wenkbrauwen op.

Zijn vragende blik zorgde ervoor dat ik de andere kant op wilde rennen, maar in plaats daarvan dwong die me op de stoel tegenover de zijne plaats te nemen. Hij hield elke beweging in de gaten, keek behoedzaam toe terwijl ik plaatsnam en mijn bruine haar naar één schouder veegde zodat het niet klem kwam te zitten tussen mijn rug en de stoel. Ik sloeg een been over het andere, waarbij ik de zoom van mijn zwarte rok op zijn plek hield en met mijn andere hand over het wollen materiaal van mijn lange mouw streek.

Ik knipperde met een ietwat spottende grijns om mijn lippen onschuldig met mijn ogen. ‘Er was me een van Shaws knapste koppen beloofd.’ Ik hield mijn hoofd iets schuin en deed geen moeite de lichte minachting in mijn stem te verbloemen terwijl ik een stapel aantekeningen uit mijn tas haalde. Die was half zo dik als de zijne, maar dat negeerde ik. ‘Heb jij die misschien gezien?’ Ik liet de stapel met een luide bons op het bureau vallen in de hoop dat het gebaar dezelfde impact zou hebben als toen hij zijn pen had laten vallen.

Er ontsnapte McCarthy een zucht terwijl hij naar diezelfde passief-agressieve pen reikte. Hij dacht even na voordat hij me opnieuw aankeek en er een brede, niet gemeende glimlach om zijn mond verscheen die duidelijk maakte dat hij er niet was om met mij over onzin te kletsen, maar om te slijmen voor extra punten en een goede reputatie. Maar ook dat hij me liever nu zou vermoorden en met de gevolgen daarvan zou leven dan dit te doen. Die

bedrieglijkheid ging schuil achter dat diepe kuiltje in zijn wang en de woorden: 'Jij kijkt hier toch niet echt van op?' Hij gebaarde naar zijn eigen lijf, zijn eenvoudige zwarte T-shirt en de zilveren ketting die onder de hals ervan verdween.

Hij grijnsde deze keer verwaand toen ik hem weer in de ogen keek.

Dylan McCarthy Williams was in elk geval degene die mijn broer het meest haatte op deze wereld. Meer dan aardbeienijs ('Dat is toch geen smaak, Athalia! Nee, hier ga ik niet met je over in discussie.') Meer dan Eric (mijn eerste vriendje). Meer dan onze overleden ouders (omdat ze... waren gestorven?).

Er waren een paar noemenswaardige redenen (en daarnaast nog zo'n honderd andere).

1. McCarthy heeft zijn rugnummer ingepikt.
2. McCarthy heeft zijn plek als aanvoerder van het team ingepikt.
3. McCarthy heeft zijn vriendin (Paula) ingepikt, drie dagen nadat ze uit elkaar waren gegaan.

Natuurlijk was het puur toeval dat McCarthy het nummer zeven op zijn shirt had gekregen. Uiteindelijk had hun gekissebis hen allebei de kans gekost om aanvoerder te worden van het HBU-voetbalteam, al was Henry Parker Pressley ervan overtuigd dat McCarthy hem te grazen had willen nemen vanaf het allereerste moment dat ze elkaar drie jaar eerder hadden ontmoet. Ik had geen idee waarom en het kon me eigenlijk ook niet schelen. Het enige wat ertoe deed was dat ik solidair met hem was, wat inhield dat McCarthy hoog op mijn eigen metaforische dodenlijst stond omdat hij op de eerste plek van die van Henry stond.

McCarthy en ik hadden niet veel met elkaar te maken gehad. Hoewel mijn broer zich niet heel erg druk maakte om mijn leven, had hij daar nadrukkelijk voor gezorgd. Maar door wat ik van hem wist – zijn arrogantie, sarcasme en algehele houding – had het er veel van weg dat mijn broer me een dienst had bewezen. Een dienst die niets veranderde aan het feit dat ik nu nog steeds tegenover McCarthy zat.

Ook al schuwde ik een conflictsituatie normaal gesproken niet, de gedachte professor Shaw om een andere bijlesleraar te vragen was nu heel verleidelijk. Zijn kantoor was maar één deur verder. Ik zou bij hem kunnen aankloppen om hem mijn excuses aan te bieden (omdat ik voor zijn vak zakte?) en te beloven dat ik tegen het eind van het semester op eigen houtje een voldoende zou staan.

Bij ieder ander had dat misschien gewerkt, maar Shaw had al voldoende de pest aan me. Daar kwam nog eens bij dat ik niet wist of me dat in mijn eentje zou lukken. Die kans was niet heel groot.

Ik schudde mijn hoofd met een zucht en keek om me heen. Echt, wie deze kamer ook had uitgezocht, had geen kleinere kunnen vinden als hij daar heel erg hard zijn best voor had gedaan. Vergeleken met de enorme eetzaal van Hall Beck University (waar ik in totaal vier keer had gegeten), de gigantische bibliotheek bij de hoofdcampus (waar ik vaker heen had moeten gaan dan me lief was) en collegezaal met honderden stoelen (die uiteindelijk toch stevast propvol zaten als ik twee minuten voor aanvang van een college binnenkwam), was dit een bezemkast. Met daarin een houten bureau bezaaid met losse documenten, een boekenplank vol dossiermappen in verschillende kleuren en een jonge man die te groot was voor de stoel waar hij op zat.

Achter McCarthy was een raam dat uitzicht bood op een van de binnenplaatsen van de universiteit en het milde herfstweer aan de oostkust.

‘Waarom lijkt dit jou een goed idee?’

‘Dat is het niet.’ McCarthy haalde zijn schouders op.

De gedachte dat wij het ook maar ergens over eens waren, al was het maar het feit dat we het niet met elkaar zouden kunnen vinden, kwam me vreemd voor.

Zo vreemd blijikbaar dat ik een gezicht moest hebben getrokken, want hij zei: ‘Arme prinses Pressley.’ Er klonk iets van vermaak door in zijn verder laatlunkende toon en hij hield zijn hoofd een beetje schuin. ‘Ze kan het niet geloven dat iemand het niet fantastisch vindt om tijd met haar door te brengen.’

Mijn laatste poging tot beleefdheid was die opmerking van me af te laten glijden. Ik had inmiddels wel ergere dingen gehoord dan

‘prinses’. Ik zag hem zwijgend de paar aantekeningen doornemen die ik tijdens de eerste weken van het semester had verzameld en hoopte dat hij mijn boze blik zou voelen, ook al keek hij niet naar me.

‘Mijn hemel.’ Zijn stilte had veel te kort geduurd. ‘Hoe heb je op deze manier ooit Statistiek I gehaald?’

Hij hoefde me niet te vertellen dat hij het tentamen had gevonden waardoor ik in deze hachelijke situatie was beland. De manier waarop hij zijn bovenlip optrok sprak boekdelen, maar hij zuchtte ook nog eens diep bij het omslaan van de bladzijden. ‘Een zes? Serieus?’ merkte hij zo ongelovig mogelijk op.

Ik rimpelde kort mijn neus voor ik met uitgestreken gezicht reageerde. ‘Rot op.’

McCarthy grinnikte alleen maar geamuseerd.

Maar de waarheid? Hoe had professor Shaw, zo blind als een mol en met zijn lange, vettige haar dat vaker wel dan niet voor zijn gezicht hing, het moeten opmerken dat ik vorig jaar met mijn telefoon onder de tafel foto’s van de vraagstukken had gemaakt om die naar iemand te sturen die de antwoorden wél wist? Precies.

Mijn broer, opgefokt en slim genoeg voor ons allebei, zou dat waarschijnlijk als fraude bestempelen. Ik zou het eerder creatief noemen.

Het probleem? Mijn prestatie tijdens de vorige les en mijn laatste, acceptabele cijfer kwamen niet overeen. Ha, statistiek! En hoewel Shaw vorig semester geen bewijs had gehad dat ik fraude had gepleegd, was hij dit keer vastberaden dat te vinden. Daarom had hij bij de eerste les van Statistiek II zitplaatsen aangewezen en bevond ik me op de voorste rij. Daardoor had ik mijn tentamen noodgedwongen op een eerlijke manier moeten maken en, tja, daarom was ik nu hier.

Met een zes.

McCarthy grinnikte geamuseerd, alsof hij mijn innerlijke monoloog had gevolgd en mijn antwoord wist, voor ik ook maar iets had gezegd. ‘Natuurlijk.’ Hij rolde met zijn ogen en knikte veelbetekenend. ‘Wanneer lossen de Pressleys hun problemen niet op met papa’s geld?’

‘Het is eigenlijk mama’s geld.’ Ik glimlachte onschuldig.

Hij legde mijn aantekeningen op het bureau tussen ons in, zijwaarts, zodat we die allebei konden zien.

‘En dat gebruik ik nu dus duidelijk niet om mijn problemen op te lossen,’ ging ik verder. ‘Dat zou je wel zijn opgevallen.’

‘Heel grappig.’ Hij lachte echter niet.

Toen schraapte hij zijn keel alsof we hier serieus mee verder zouden gaan. Alsof hij me echt A/B-testen en optimalisatie-algoritmes zou leren. Alsof hij daadwerkelijk verwachtte dat ik het zou snappen.

Ik had oprecht verwacht dat hij hier net zomin zin in zou hebben als ik. Dat hij figuurlijk zou schreeuwen en tegenstribbelen tot hij het niet meer behoefde te doen van Shaw, dat hij zo nodig een woede-uitbarsting zou krijgen. Zolang wij hier maar niet samen zo hoefden te zitten.

‘Waarom wil je ons allebei op deze manier kwellen?’ Ik hoopte hem zo weg te sturen van het pad dat naar hypothesen en variabelen leidde. ‘Je bent gek als je denkt –’

‘Dit is mijn werk, Pressley.’ Er was even niets van zijn gezicht te lezen, maar toen trok hij zijn rechtermondhoek ietsjes op, op een wrede, maar irritant intrigerende manier. ‘Je weet wel,’ zei hij plagend, ‘dat gedoe waarbij je komt opdagen, doet wat je gezegd wordt en er dan aan het eind van de maand geld voor krijgt? Met jouw achtergrond weet ik niet of je daar bekend mee –’

‘Wacht.’ Het drong nu pas tot me door. ‘Jij bent Shaws onderwijsassistent?’ Ik schudde een beetje verward mijn hoofd. ‘Waarom?’ beet ik hem toe.

‘Waarom niet?’

‘Je hebt het geld niet nodig.’ Ik vernauwde mijn groene ogen iets en nam hem in me op. Mijn blik viel op het horloge om zijn pols (dat waarschijnlijk net zoveel had gekost als het paar Miu Miu’s dat in mijn kast stond). ‘Je hebt het helemaal niet nodig.’

‘En toch zit ik hier.’

Dat was waar, dus ik ging maar verder. ‘Wat is er gebeurd met die leuke oudere student van vorig jaar? Ik mocht hem wel.’ Ik trok een gemaakte pruillip.

‘Geloof het of niet... hij is afgestudeerd!’

‘En uitgerekend jij moest zijn vervanger worden?’ De zelfvoldane glimlach om mijn mond was een complete leugen, een façade om mijn nieuwe realisatie te verbloemen. De kans om iemand anders te krijgen om me bijles te geven was al klein geweest, maar nu ik wist dat McCarthy Shaws onderwijsassistent was, was die nul en ik stierf een beetje vanbinnen. Shaw zou nooit de moeite nemen me een andere bijlesleraar toe te wijzen nu zijn keuze op McCarthy, zijn onderwijsassistent, was gevallen. ‘Is er verder niemand die geschikt is?’

‘Die anderen hebben geluk gehad.’

Hij begon zich te ergeren, dat voelde ik. Dat bleek uit hoe hij ongedurig met zijn vingertoppen op het houten bureaublad trommelde en toen de papieren tussen ons in wat heen en weer schoof om mijn aandacht erop te vestigen.

‘En nu, als je het niet erg vindt...’

‘Góh.’ Ik zuchtte met een triomfantelijke glimlach en rekte het woord uit. Ik kon het niet laten. Ik leunde naar achteren op de ongemakkelijke stoel en moest bijna lachen om zijn geërgerde kreun. ‘Shaws onderwijsassistent, hè? Dat moet verschrikkelijk zijn.’

We verbraken geen van beiden het oogcontact. De wallen onder zijn ogen maakten duidelijk dat hij vannacht maar een paar uur had geslapen, al zag hij er op de een of andere manier toch verzorgder uit dan ik er na een volle nacht slaap uit zou zien.

‘Kom je in de problemen als je de klus niet kunt klaren?’

Hij leunde met zijn onderarmen op het bureau. Een pluk van zijn donkere haar zakte voor zijn gezicht en er speelde een zweem van een glimlach om zijn mond. Niet geamuseerd of opgetogen, maar uitdagend. ‘Dat hangt ervan af,’ antwoordde hij zachtjes. ‘Kom jij in de problemen als je zakt voor zijn vak?’

Ik negeerde zijn woorden. ‘Welke straf staat daarop? Krijg je minder loon? Moet je overuren draaien? Of word je gewoon ontslagen?’ Ik slikte hard, ook al glimlachte ik nog steeds toen ik hem vroeg aankeek. ‘Zou ik ervoor kunnen zorgen dat jij wordt ontslagen, McCarthy?’ Ik zag de radertjes in zijn hoofd draaien.

Zijn adamsappel ging op en neer toen hij slikte. ‘Dat is niet

belangrijk.' Hij sloeg zijn armen met een zucht over elkaar, haalde zijn schouders op en leunde naar achteren op zijn stoel. 'Ik krijg de klus altijd geklaard.'

Ik ging iets verzitten op mijn stoel en zette mijn voeten nu naast elkaar op de vloer.

'Het is trouwens maar dat je het weet...' Zijn blik gleed naar een punt achter mijn rechterschouder en hij knikte ernaar. 'Die deur leidt naar Shaws kantoor. Als je wilt dat hij je beledigingen hoort, moet je de volgende keer wat harder praten.' Hij grinnikte even. 'Deze wandjes zijn behoorlijk dun.'

Ik keek om en probeerde zo goed en kwaad als dat ging niets op mijn gezicht te laten blijken van de paniek die zich tot in elke vezel van mijn wezen verspreidde en wendde daarna vlug mijn blik af van de verméénde verbindende deur. Om hem af te leiden schraapte ik mijn keel. Ik leunde naar voren en bladerde door mijn eigen aantekeningen.

'Goed,' verkondigde ik op luide toon. 'Wat zei je ook alweer? Over...' Mijn stem stierf weg terwijl ik mijn halfslachtige aantekeningen las van het laatste college. 'Over een "A/B-test?"' Ik keek hem aan, zag de tevreden, triomfantelijke grijns op zijn gezicht die ik daar al had verwacht te zien en kreeg bijna spijt dat ik had toegegeven.

Maar als er iets erger was dan de aanwezigheid van McCarthy, was het de toorn van professor Simon Shaw.

Mijn broer zou het begrijpen.

Ik hoorde mijn beste vriendin voordat ik haar zag.

Het rinkelen van haar volle sleutelbos toen ze de deur naar onze gedeelde loft aan de rand van de campus openmaakte, het bonzen van haar haastige voetstappen, wat slechts kort werd onderbroken toen ze haar schoenen bij de deur uitschopte en uiteindelijk een bruusk en geërgerd: 'Dat meen je niet.' Ze kwam de hoek naar de keuken om.

'Helaas.' Ik maakte mijn blik los van mijn laptop en keek haar aan. 'Ik ben bloedserieus.'

Wren fronste, liet langzaam de met boodschappen gevulde draagtas van haar schouder naar de grond glijden terwijl ze ongetwijfeld aan de reeks berichtjes dacht die ze had ontvangen zodra ik McCarthy's kantoor had verlaten.

'Nee,' hield ze vol.

'Jawel.'

'McCarthy?'

Ik knikte weer.

Eindelijk ademde ze de lucht uit die ze al een tijdje moest hebben ingehouden, waarbij ze plukjes van haar korte, in twee kleuren geverfde haar in beweging bracht. Het zwart en het wit was in het midden van elkaar gescheiden en reikte nauwelijks tot aan haar schouders. Ze had het zelf gekleurd, lang voor we elkaar hadden leren kennen. Terwijl ze de tas die ze naar het keukeneiland had gemanoeuvreerd uitpakte, bewoog het met haar mee.

Met een zucht sprong ik van de kruk af om haar te helpen. 'Je had zijn gezicht moeten zien.'

'Liever niet.'

'Dat was gewoon zó...' Ik kon niet op de woorden komen om de combinatie van arrogantie, zelfverzekerdheid en kapsones op zijn gezicht te beschrijven. Ik gaf het met een gefrustreerde kreun op. 'Alsof zijn ego nog niet groot genoeg was.' Ik trok de deur van de koelkast iets te hard open. 'Nu streel ik die elke keer als ik per ongeluk iets van hem leer... wat de bedoeling hoort te zijn van het hele gebeuren, toch?' Ik smiet de deur dicht. 'Dat ik iets leer, bedoel ik. Dankzij hem is dat het enige wat ik nu niet wil doen.'

Wren schonk me haar beste meelevende glimlach, wat inhield dat haar neus rimpelde en ze meer grimaste dan lachte.

De boodschap was echter duidelijk en ik ademde voor het eerst sinds ik een paar minuten geleden van wal was gestoken diep in en leunde iets naar achteren op de kruk.

'Ik betwijfel of hij je ook maar iets kan leren,' mompelde Wren, met haar hoofd iets schuin. Ze rimpelde nog een keer haar neus. Toen volgde er een zucht, een geluid dat zowel gevuld was met medelijden als met vastberadenheid. Ze keerde zich weer naar me toe. 'Ik weet zeker dat ik statistiek binnen de kortste keren onder de knie heb, dan kan ik je bijles geven. McCarthy kan de pot op.'

Er ontsnapte me een zacht, haast verslagen lachje.

'Ik meen het,' voegde ze er met een overtuigende klank in haar stem aan toe.

Heel even stond ik mezelf toe dat te geloven. Wren op die bureaustoel tegenover me. Wren die me vragen stelde waar ik de antwoorden niet op wist en dat ze me die keer op keer stelde, tot dat uiteindelijk wel het geval was. Zonder dat McCarthy erbij betrokken was. Dat was prachtig, haast utopisch.

'Ik wéét het.' Ik rekte dat tweede woord uit, klonk haast zeurderig. 'Daarom is dat aanbod ook zo ontzettend verleidelijk.' Ik pruilde eerst een beetje, maar glimlachte halfslachtig toen ik Wrens vragende blik zag. Ze sloeg haar armen over elkaar heen, waardoor de met de hand gezette tatoeage langs de zijkant van haar hand te

zien was. Het resultaat van ons uitstelgedrag tijdens de tentamens van vorig jaar zomer.

Ik schudde mijn hoofd geamuseerd. 'Ik kan echt niet zoveel van je tijd in beslag nemen. Niet nog eens.'

Wren Inkwood was het soort vriendin dat je naar elk feestje en bijeenkomst vergezelde, ook al dronk ze zelf geen alcohol en was ze niet erg op mensen gesteld. Ze was in staat je vriendje in elkaar te slaan als ze te weten was gekomen dat hij vreemdging... zelfs voordat ze jou daarover had ingelicht. Het soort dat je bij haar thuis zou uitnodigen voor Thanksgiving, ook al kende ze je pas tien weken.

Omdat ze overduidelijk het soort vriendin was dat alles voor je overhad terwijl ik zelf op zijn best een matige vriendin was, wilde ik minder nemen en meer geven. Ik wilde er voor háár zijn, in plaats van het omgekeerde. Dat was ook waarom ik niet van mening veranderde.

'Dat meen je niet, Athalia.'

'Jawel.'

'Doe niet zo belachelijk.'

'Dat doe ik niet.'

Het klopje op onze voordeur voelde als mijn redding, een manier om aan een discussie te ontsnappen voor die zelfs maar van de grond was gekomen.

Ik sprong met een gemaakt verontschuldigende uitdrukking op mijn gezicht van de barkruk en trok toen haast een sprintje naar de deur. Toen ik die had opengedaan en daar het misnoegde gezicht van mijn tweelingbroer zag, miste ik meteen het kinderachtige gekibbel met Wren, die naar haar kamer verdween.

Ik zou hem graag vaker zien, ja, maar niet als hij in een slechte bui was.

'Henry.' Ik trok mijn wenkbrauwen op toen hij zonder iets te zeggen mijn appartement in glipte. 'Kom toch binnen,' mompelde ik, terwijl ik hem met een overbodig uitnodigend gebaar naar binnen wuifde. Hij was rechtsaf geslagen en had inmiddels de open keuken bereikt, waar hij op zijn gemak door kastjes en schappen rommelde. Dat hoorde ik vanaf hier. Ik rolde met mijn ogen, smet

de deur dicht en volgde hem. ‘Je weet dat ik dol ben op je jaarlijkse bezoeken, maar een waarschuwing of iets dergelijks zou... fijn zijn.’

Henry droeg nog steeds zijn sportshirtje op zijn bloedrode korte broek. Daar was een kleine acht op geborduurd. Hij had een zwarte hoodie om de schouders van zijn bijpassende shirt geslagen. Hij was ongetwijfeld bezweet en vies, maar toch zag hij er net zo verzorgd uit als altijd. Zijn lichtbruine haar was zoals gebruikelijk in het midden gescheiden.

‘Die zijn niet jáarlijks,’ zei hij zeker vijftien tellen later, toen hij tot stilstand was gekomen en een ietwat bruine banaan uit de verder lege fruitschaal had gepakt. Om dat te doen had hij het stapeltje papieren in zijn hand op het eiland gelegd, waardoor mijn aandacht erop viel.

Ik verstijfde. ‘Waar heb jij die vandaan?’

Dat was een overbodige vraag.

Henry richtte zijn groene ogen gespeeld nonchalant ook op de paperassen. ‘O, deze?’ Hij haalde zijn schouders op, gebruikte de banaan als een verlengstuk van zijn vinger om in de richting van mijn statistiekaantekeningen te wijzen.

Hij nam een hap en zei met volle mond: ‘Dat is eigenlijk een grappig verhaal.’

De uitdrukking op zijn gezicht maakte me duidelijk dat het allesbehalve dat was, in elk geval niet in zijn ogen. ‘Ik kreeg die van McCarthy na de training.’ De minachting straalde van zijn gezicht toen hij het over hem had. ‘Hij vertelde me dat mijn “kleine zusje” die in zijn kantoor moest hebben laten liggen en of ik zo vriendelijk wilde zijn om die aan haar terug te geven en “als ik toch al langs zou gaan”...’

‘Niet dat je dat van plan was,’ zei ik vlug ter herinnering. ‘Om langs te komen.’ Daar waren mijn aantekeningen en het feit dat McCarthy die daarvóór vast had gehouden voor nodig geweest.

Henry negeerde die steek nadrukkelijk. Dat was geen verrassing. ‘Hij wilde dat ik je liet weten dat, blijkbaar...’ Mijn broer was behoorlijk dramatisch aangelegd en hij liet een stilte vallen alsof hij die nodig had om zich te herpakken.

Ik deed mijn ogen dicht, liet mijn hoofd iets naar achteren zak-

ken terwijl ik mijn handen achter me op het aanrechtblad plaatste en zette me schrap. Voor welke boodschap McCarthy Henry ook had gegeven.

‘Blijkbaar,’ herhaalde Henry, waarbij hij wachtte tot ik hem weer aankeek. ‘Heeft hij zich vandaag goed vermaakt en kijkt hij zelfs uit naar de volgende keer!’ En alsof het niet erger kon: “Maar herinner haar eraan hoe dun de wanden zijn,” zei hij. “De volgende keer komt ze er niet zo makkelijk vanaf.”

Ik zou er niet van opkijken als die laatste woorden een direct citaat waren. Als dat voor een groot deel de reden was dat Henry hier was.

We staarden elkaar vol ongeloof aan, maar dat ongeloof had betrekking op heel andere zaken.

Ik dacht: Niet te geloven dat McCarthy mijn broer zo’n onzin zou verkopen.

Hij dacht: Niet te geloven dat mijn zus het met mijn aartsvijand doet.

Ik zei het toch, dramatisch.

Toen ik niets zei om me te verdedigen – omdat ik nog steeds te verbijsterd was om ook maar iets te zeggen – volgde zijn beschuldiging.

‘Jij hebt iets met McCarthy!’

Dat zorgde ervoor dat ik bij mijn positieven kwam. ‘Mijn hemel,’ perste ik er met een grimas uit, ‘ik heb helemaal niets met hem.’

‘Leg dit dan maar eens uit!’ Hij zwaaide wanhopig met mijn aantekeningen door de lucht. ‘Alsjeblieft.’ Hij klonk ook wanhopig.

‘Bijles!’ flapte ik eruit. ‘Hij geeft me bijles.’ Ik ademde diep in. ‘In Statistiek.’

Ik zag het besef op zijn gezicht dagen, alsof dat de enige uitleg was die hij nodig had, direct gevolgd door opluchting. Zoals hij zijn schouders liet zakken, zoals hij diep inademde...

Henry sloot zijn ogen voor wat een stil gebed leek te zijn gericht aan een God waar hij niet in geloofde. ‘Bijles,’ herhaalde hij tegen zichzelf in een halve fluistering, waarna hij nog een hap van de banaan nam, alsof zijn uitbarsting van net nooit had plaatsgevon-

den. Hij slikte, knikte nog een keer geruststellend voor zichzelf. 'Hij geeft je bijles.'

'Ja.'

Zijn stem klonk kalm, zijn blik gleed haast afgeleid door de kamer toen hij zei: 'Dan zoek je een ander.'

Ik snoof. Dacht hij echt dat dat nog niet bij me was opgekomen? 'Ik kan niet zomaar een ander zoeken,' antwoordde ik verontwaardigd, terwijl ik weer op de barkruk plaatsnam.

'Waarom niet?'

Ik kreunde. 'Omdat...'

Henry trok zijn wenkbrauwen op en wachtte.

'Omdat Shaw zei dat dit mijn enige kans is om voor zijn vak te slagen.' Ik keek hem doordringend aan toen hij nog steeds niet reageerde, alsof het slechts een ongemak was en ik niet voldoende mijn best had gedaan om het probleem op te lossen. 'McCarthy is mijn bijlesleraar. Eén keer per week.'

Henry schudde zijn hoofd alsof hij bij mijn gesprek met de professor was geweest en de man dat helemaal niet had gezegd. 'Ik geef je wel bijles.'

Hallo, aanbod nummer twee.

'Ben jij Shaws onderwijsassistent?'

'Nee.'

Voor ik echter kon reageren, ging hij verder.

'Maar ik ben beter in statistiek dan McCarthy.'

'Jij denkt dat je overal beter in bent dan hij.' Ik gaf dit gesprek op terwijl ik mijn hoofd met een zucht op mijn gevouwen armen op het eiland liet zakken.

'Dat is ook zo.'

'Ja hoor.'

'Athalia...'

'Wát?' Het was niet mijn bedoeling geweest om dat woord tegen hem te schreeuwen. Daar was zijn houding veel te kalm voor geweest. Toch hief ik abrupt mijn hoofd op om naar hem te kijken.

Er viel een korte stilte voor Henry me een verontschuldigende glimlach schonk en om het eiland heen liep. Hij leunde er vlak naast me tegenaan, woelde met zijn hand door mijn haar, ook al

wist hij dat ik dat vreselijk vond, maar hij vond het zelf geweldig. Het gebaar was niet lullig bedoeld, ook al voelde het altijd wel zo. Dat was waarschijnlijk de manier waarop Henry me duidelijk wilde maken dat hij van me hield, zoals dat wel vaker bij broers en zussen het geval was. Hij zei het alleen nooit hardop. Ik kon me de laatste keer niet eens herinneren.

‘Ik zal met Shaw praten,’ stelde hij met zachte stem voor.

Alsof hij wist dat zelfs het kleinste ding me nu kon laten ontploffen. Alsof ik een bom was die slechts op een reden wachtte om te exploderen. Misschien was dat ook zo?

‘Dat zou weleens het slechtste idee kunnen zijn wat je ooit hebt gehad, Henry,’ zei ik kalm, eigenlijk vooral ter compensatie van mijn eerdere uitbarsting. ‘Shaw heeft bijna net zo erg de pest aan jou als aan mij.’

‘Nou en? Hij zou beter moeten weten dan jou en McCarthy in dezelfde kamer te zetten. Ik ga gewoon met hem praten.’

Ik zei maar niet dat Shaw waarschijnlijk wel andere dingen had om zich zorgen om te maken dan een stomme rivaliteit tussen zijn topstudenten.

‘Dat heeft geen zin.’ Shaw zou niet van gedachten veranderen, McCarthy zou het niet opgeven. Dat was het enige wat ertoe deed.

Henry verhief zich tot zijn indrukwekkende lengte van 1 meter 85 en liep opnieuw om het keukeneiland heen om de schil van de banaan in de prullenbak onder de gootsteen te gooien. ‘Ik zal met hem praten,’ was zijn enige reactie.

‘Nee, dat doe je niet,’ kaatste ik terug, opeens vastberaden.

Hij kreunde. ‘Athalia!’

‘Henry.’

Hij wierp geërgerd zijn handen in de lucht.

Zijn grimmige blik liet me bijna glimlachen. Henry was zo makkelijk op de kast te jagen. Ik begreep bijna waarom McCarthy had gedaan wat hij had gedaan. Op die manier besteedde hij in elk geval aandacht aan me.

‘Ik wil gewoon niet dat die kloothommel...’

‘Kloothommel?’ Nu moest ik toch echt glimlachen. ‘Héél origineel.’

Henry wuifde me halfslachtig weg. 'Whatever,' zei hij met een diepe zucht. 'Ik wil die gast gewoon niet in de buurt van mijn kleine zusje hebben, meer niet.'

'Ik ben twaalf minuten jonger dan jij.' Ik schudde mijn hoofd. 'Daarom hoef je me nog niet te betuttelen. Het is zelfs zo dat niemand me hoeft te betuttelen. Ik zal de situatie met McCarthy oplossen zoals iedere volwassene dat zou doen... helemaal zelf.'

Hij negeerde die laatste opmerking. 'En toch ben je een dag na mij geboren. Twaalf minuten of niet, Athalia, je bent mijn kleine zusje. Punt.'

'Henry...'

'Hoe dan ook...' Hij haalde zijn schouders op alsof hij me niet had onderbroken en liep naar de voordeur en keerde zich daar om. Hij verliet achteruitlopend het appartement, zonder verder ons oogcontact te verbreken. 'Geen zorgen. Ik regel het wel, zusje!'

'Heb niet het léf...' Ik stond weer naast hem voor ik mijn zin zelfs maar had afgemaakt. 'Ik regel dit zélf.'

Henry deed onverstoorbaar de deur open, bleef net lang genoeg in de deuropening staan om me een achteloze glimlach te schenken ter afscheid.

Die eikel.

Ik ademde diep in, gebruikte met opzet een uiterst kalme, maar spottende toon. 'Dylan McCarthy zal niet in de buurt komen van jouw "kleine zusje". Er zal te allen tijde een bureau tussen ons in staan. Zo, laat me dit nu maar op eigen houtje oplossen. Oké?'

'Tuurlijk,' antwoordde Henry ongemeend en hij vertrok.

Eerste druk juni 2025

Dit is het eerste deel in de serie 'Hall Beck University'.

Oorspronkelijke titel *Lessons in Faking*

Oorspronkelijke uitgever LYX, een imprint van Bastei Lübbe AG

Copyright © 2024 Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Keulen

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anne-Marieke Buijs

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer naar een ontwerp van

Jeannine Schmelzer, Bastei Lübbe AG, en Guter Punkt, München

Omslagillustraties © fjordwind en Shutterstock (© Bobnevv;

© Giuseppe_R; © Platon Anton; © Miloje)

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7921 1

ISBN e-book 978 90 261 7922 8

ISBN luisterboek 978 90 261 7923 5

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.